အငှာဘက်ကောင်းကင်
ကိုယ်တွေ့
ပယောဂ
တာတေ
ည မ ဖတ် ရ

ပီယဆေး

ကျုပ်နာမည်က တာတေပါ။ ကျုပ်နေတာက အညာဒေသပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့ ရွာကို ထနောင်းကုန်းလို့ ခေါ်တယ်။ အိမ်ခြေတော့ တစ်ရာလောက် ရှိသပေါ့။ သူကြီးက ဦးဘိုးထင်ဗျ။ လွတ်စိတ်တိုတဲ့ အဘိုးကြီးပါဗျာ။ ကျုပ်တောင် ရွာထဲမှာ ရန်ဖြစ်လို့ ခြောက်ပေါက်ထဲ ဝင်လိုက်ရသေးဗျား။ ခြောက်ပေါက်ဆိုတာ ထိတ်တုံးကိုပြောတာလေ။ ကျုပ်မိဘတွေကတော့ လူချမ်းသာတွေတော့ မဟုတ်ဘူး ပေါ့ဗျာ။ အသင့်အတင့်ပါပဲ။ စားနိုင်သောက်နိုင်ထဲကပေါ့။

ကျုပ်ကတော့ လတ်လျားလတ်လျားပါပဲ။ ယာထဲလည်း သိပ်မဆင်းပါဘူး။ တစ်ခါတလေ အဖေ့ကို လိုက်ကူတာလောက် ရှိတာပါ။ ကျုပ်က လူမှုရေးသမားဗျ။ ရွာရေး၊ ရပ်ရေးဆိုလျှင်တော့ ကျုပ် မပါလို့ ပြီးတာ မ

ဟုတ်ဘူး လေ။

"တာတေရေ အလှူကိစ္စတိုင်ပင်ချင်လို့ အိမ်ဘက်ကို လျှောက်ခဲ့ပါဦး ကွ"လို့ ကို တကူးတက လာပြီး ဖိတ်မန္တက ပြုရတဲ့ ကောင်လေ။ ကျုပ်က လည်း ရပ်ရေးရွာရေး လုပ်နေကြဆိုတော့ အထာက သိပြီးသားဗျ။ ကျုပ် လုပ်ရင် ဘာမဆို သပ်သပ်ခပ်ခပ်ကို ပြီးသွားတာ။ အဖေနဲ့ အမေကလ ည်း ကျုပ်က ရွာထဲမှာ အရေးပါတဲ့ လူဖြစ်နေတာကို သဘောကျကြတ ယ်လေ။

ဒါပေမဲ့ ခက်တာတစ်ခုရှိတယ်ဗျ။ အဲဒါက ကျုပ်ဝါသနာလေ။ ဘာလဲ ဆိုတော့ အားကြီး စပ်စုချင်တာဗျ။

ကျုပ်က ငယ်ငယ်ကတည်းက ဘာမဆို လွှတ်သိချင်တာလေ။ ထူး ထူးဆန်းဆန်း ကိစ္စဆိုရင် ပိုတောင် ဆိုးသေးဗျာ။ ဘယ်ရွာမှာ ဆွဲကြိုးချ သေလို့ တဲ့ ဆိုရင် တာတေ ရှေ့ဆုံးကရောက်ပြီးသားဗျ။ ဘယ်သူ ပိုးထိ လို့ ဆိုရင် တာတေ ရှေ့ကပဲ။ တာတေ့လက်ပေါ်မှာ တင် ဆုံးသွားတဲ့ လူ တွေ မနည်းတော့ဘူးလေ။

ဒီတော့လည်း ထနောင်းကုန်းက တာတေဆိုရင် အနီးအနားက ဘန့် ဘွေးကုန်း၊ ဝက်စု၊ ငွေတွင်းကုန်း၊ သာယာကုန်း စတဲ့ ရွာတွေက မသိတဲ့ သူ မရှိသလောက်ပါပဲ။

အဲဒီရွာတွေထဲမှာ ဘန့်ဘွေးကုန်းက ကိုပေသီးကိုတော့ တာတေ တော်တော်ခင်တာဗျ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ကိုပေသီးကလည်း တာ တေလိုပဲ။ နေရာတကာ စပ်စပ် စပ်စပ်နဲ့ ပါတဲ့ လူ။

ဒါပေမဲ့ သူက ပယောဂကို လွှတ်ဝါသနာပါတဲ့ လူ။ ဟိုရွာ ဒီရွာတွေ သွား ဆရာတွေနောက် လျှောက်လိုက် ပြီးတော့ ပညာယူဆိုပဲ။ ကိုပေသီး ပယောဂကုတဲ့ နောက်ကို တာတေ တစ်ခါနှစ်ခါ လိုက်သွားဖူးတယ်။ ကို

ပေသီးက ဆိုးတော့မဆိုးဘူးဗျ။ လူပုံကတော့ အရပ်ပုပျပ်ပျပ်၊ ဂင်တိုတို၊ အသား ခပ်မည်းမည်း၊ မျက်လုံးက ပြူးပြူး၊ နှာခေါင်းကကြီးကြီး၊ ဒီကြားထဲမှာ ခန့်ညားအောင်ဆိုပြီး နှုတ်ခမ်းမွေးကလည်း ထားလိုက်သေးသဗျ။ သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးကလည်း အပြားကြီးကြီးဆိုတော့ ခန့်ညားတာ မခန့်ညားတာတော့မသိဘူး သူ့မျက်နှာကြီးကတော့ ကြောက်စရာ တော်တော်ကောင်းတာဗျို့။ ပယောဂချွတ်ပြီဆိုရင်-

"အရှေ့နေထွက်၊ အနောက်နေဝင်၊ တောင်တံငါ့ကွန်၊ မြောက်ဓူဝံအတွင်း ပုန်းခြင်း၊ ခိုခြင်း၊ ကပ်နေခြင်း မရှိစေရ။ ဆရာ့ ဆရာကြီးတွေရဲ့ တပည့်ကျော် ငါဆရာပေသီးရဲ့ အမိန့် အခုချက်ချင်း ချင်းဆိုချင်း၊ နင်းဆိုနင်း၊ ဝင်ဆိုဝင်၊ ကပ်ဆိုကပ်၊ ပူးဆိုပူး၊ ဗျမ်း ... "

"အောင်မယ်လေးတော့"

"အောင်မယ်လေးဗျ"

ကိုပေသီးက အမိန့်ပြန်တမ်းအဆုံးမှာ လက်ထဲက ဆေးကြိမ်လုံးနဲ့ ကြမ်းပြင်ကို ဗျမ်းကနဲ ရိုက်လိုက်တော့ ပယောဂတော့မသိဘူး ဘေးကဝိုင်းကြည့်နေတဲ့ လူတွေ လန့်ပြီးထအော်ကြတော့တာပဲဗျို့။ ကျုပ်တောင် တုန်သွားသေးတယ်။

ကိုပေသီးကတော့ ခပ်တည်တည်ပဲဗျ။ နှုတ်ခမ်းမွေးပြားပြားကြီးကို လက်နဲ့ တစ်ချက်သပ်လိုက်ပြီး ပယောဂကုတဲ့ မိန်းမကို သူ့မျက်လုံးပြူးပြူးကြီးနဲ့ စိုက်ကြည့်နေတာ မျက်တောင်တစ်ချက် မခတ်ဘူးဗျို့။

သူ့ရှေ့မှာ ကျုံ့ကျုံ့ကလေးထိုင်ပြီး ဘုရားစင်ကို လက်အုပ်ချီထားတဲ့ မိန်းမက လက်တွေ ကွေးကောက်လာတော့တာပဲ။

"လာခဲ့ ... လာခဲ့ ငါဆရာပေသီး ရှေ့မှောက် အရောက်လာခဲ့၊ ချင်းဆို ချင်း၊ နင်းဆိုနင်း၊ ကပ်ဆိုကပ်၊ ဝင်ဆိုဝင်၊ အခုဝင်လိုက်စမ်း ဗျမ်း"

"အောင်မယ်လေး"

ကိုပေသီးက ကြမ်းပြင်ကို ဆေးကြိမ်လုံးနဲ့ 'ဗျမ်း'ခနဲ ရိုက်၊ လူတွေက လည်း လန့်အော်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကြည့်တယ်ဗျ၊ သူတို့ အားလုံးမျက်လုံး တွေကတော့ ပယောဂပူးနေတဲ့ မိန်းမကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်ကြတာ အ သက်တောင် ရှူမိကြပုံမပေါ်ဘူးဗျို့။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်နေတဲ့ မိန်းမက တုန်တုန်ရီရီဖြစ် လာပြီး အတုန်ရပ်သွားတဲ့ အချိန်မှာ ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်နေရာကနေ ဆတ်ခနဲ တင်ပျဉ်ထချိတ်တော့တာပဲဗျာ။ ပြီးတော့ ဆရာကိုပေသီးကိုလည်း စူးစူးကြီးကြည့်နေတော့တာ။ ကိုပေသီးကလည်း ဘာရမလဲ ပယောဂကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ပြန်ကြည့်တယ်ဗျို့။

"ဩော် ... ယောကျ်ားကိုး၊ ငါကမိန်းမကပ်နေတယ်ထင်တာ၊ ကဲ ပြောစမ်းဟေ့ကောင် မင်းဘယ်သူတုံး"

ကိုပေသီးက လက်ထဲက ဆေးကြိမ်လုံးကို မြှောက်ပြီး ရိုက်မလို လုပ် မေးတာဗျ။ ဒါပေမဲ့ ဝင်ပူးနေတဲ့ သရဲက နည်းနည်းတောင် မတွန့်ဘူးဗျို့ ။

"မင်း ငါ့ကို ရိုက်ရဲရင် ရိုက် လိုက်လေကွာ ဒီမိန်းမအသက်ကို အခုချ က်ချင်း နုတ်ပစ်လိုက်မယ်။ ငါ့ကို ဘားများအောက်မေ့နေကြတုံး"

"အေး မင်းကို ငါ မရိုက်ဘူး။ မင်း ဘယ်သူလဲဆိုတာပြော"

"ငါက အနောက်ဘက်တောမှာ နေတဲ့ ကောင်ဟေ့"

"ဟင် အနောက်ဘက်တောမှာ နေတဲ့ ကောင်က မပုကြည်ကို

ဘာကြောင့် ဝင်ကပ်နေတာတုံး"

"ဟောဒီကောင်မက အားကြီးနှုတ်ကြမ်းတာ၊ ငါနေတဲ့ ကျည်းပင်ကြီးအောက်မှာ လာပြီး စတည်းချတယ်။ ချက်ပြုတ်စားတယ်။ တောထဲ ဝါးလာခုတ်တိုင်း ငါ့အပင်အောက်မှာ စတည်းချတာ။ ပါးစပ်က လွှတ်ကြမ်းတဲ့ မိန်းမကွ။ ငါတို့လို သက်ကြီးဝါကြီးတွေကို အစားအသောက်ကလေး တစ်ဆုပ် တစ်လုတ် ကျွေးရမှန်းလည်း မသိ။ လင်ကို ဆဲလိုဆဲ။ ယုတ်ယုတ်မာမာတွေကလည်း ပြောလိုက်တာ လွန်ပါရော။ သင်းကို ကျောင်းမှန်းကန်မှန်းသိအောင် ငါလုပ်ထားတာ။ ဒီကောင်မ တစ်နေ့သုံးခါ ဗိုက်အောင့်တယ်မို့လား။ လိမ့်နေအောင် ခံရတာမို့လား။ အေး မှတ်လောက်သားလောက် ရှိအောင် ငါလုပ်ထားတာ"

"မင်း နာမည် ဘယ်သူလဲ"

"ငါ့နာမည်တော့ ငါမသိဘူး။ တခြားသရဲတွေ ခေါ်ကြတာကတော့ မွှေးနီကြီးတဲ့ "

"အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ"

"ငါ အနောက်ဘက်တောကို ရောက်တော့ နင်တို့ ရွာ ဒီနေရာမှာ ရှိတောင်မရှိသေးဘူး။ ငါ့အသက်က လေးရာကျော်ပြီ"

"ဟာ"

အားလုံး တအံ့တသြ ဖြစ်သွားကြတယ်။

"ငါလုပ်ရင် နင်တို့ တစ်ရွာလုံး တန်းစီသေသွားမယ် ဘာမှတ်သလဲ"

"ကဲ ... ကဲ အနောက်ဘက်တောမှာ နေတဲ့ ကျုပ်ထက် အသက်အပုံကြီး ကြီးတဲ့ ဘမွှေးနီကြီး ဗျာ၊ ကျုပ် ဆရာပေသီးက မေတ္တာရပ်ပါတယ်။ မပုကြည်ကို ကျုပ်တို့ အားလုံး ဝိုင်းဝန်း ဆုံးမပါ့မယ်။ နော

က်ကို နှုတ်အား မကြမ်းတမ်းဖို့ ပြီးတော့ ဘမွေးနီနေတဲ့ ကျည်းပင်ကြီးအောက်မှာ စတည်းချ ချက်ပြုတ်စားတဲ့ အခါတိုင်း ဘမွေးနီကိုလည်း ဖိတ်မန္တကပြုပြီး ကျွေးဖို့ မွေးဖို့ ပြောပေးပ့ါမယ်။ အခု ဘမွေးနီ ဘာများ အလိုရှိပါသလဲ"

ကိုပေသီးက လေပြေကလေးနဲ့ မေတ္တာရပ်ခံတယ်ဗျ။ မွေးနီကြီးကို နည်းနည်းလန့်သွားသလားတော့ မပြောတတ်ဘူးဗျို့။ အမြဲတမ်း တဝင့်ဝင့်လုပ်နေတဲ့ သူ့ဆေးကြိမ်လုံးကိုတောင် ကြမ်းပြင်မှာ ချထားလိုက်သဗျ။

"င့ါကို အမဲသားကျွေးကြ"

"ဟာ ကျွေးပ့ါမယ်ဗျာ၊ ကျွေးပ့ါမယ်။ ဘယ်လောက်များ စားချင်ပါသလဲ"

"သုံးပိဿာကျွေး"

"သုံးပိဿာ ဟုတ်လား။ ကျွေးမယ်ဗျာ ကျွေးမယ်။ မနက်ဖြန်ညနေနွားရိုင်းသွင်းချိန်မှာ ဘမွေးနီနေတဲ့ ကျည်းပင်ကြီးအောက်ကို လာပို့ပေးမယ်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လာပို့မယ်။ အခုတော့ ပုကြည်မကို လုပ်ထားတာတွေ တစ်ခုမကျန် ပြန်ပြီးနုတ်သွားပေးပါဗျာ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ ပုကြည်မ မိမွေးတိုင်း ဘမွေးတိုင်း ဘာမှ ကပ်ငြိမကျန်ရစ်ခဲ့အောင် နုတ်ယူသွားပါ ဘမွေးနီ"

"အေး ကောင်းပြီ၊ ငါလုပ်ထားတာတွေ ငါ အခု ပြန်သိမ်းလိုက်မယ်။ နင်တို့ ကတိမတည်လို့ ကတော့ တစ်ရွာလုံးကို ငါအသေသတ်မယ်"

"ဟာ မလုပ်ပါနဲ့ ကျွေးပ့ါမယ်"

ဘေးကကြည့်နေတဲ့ သူတွေ လန့်ပြီး တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ကြတော့တာပေ့ါဗျာ။

"ဒီအတွက်တော့ စိတ်ချပါ။ ကျုပ်ဟာ သီလ သမာဓိနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ဆရာပေသီးပါ။ ကျုပ် အာမခံပါတယ်"

လို့ ကိုပေသီးက ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ ပြောလိုက်တော့ မပုကြည်တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်လာတော့တာပဲဗျာ၊ လက်ကြီးတွေကားပြီး လေထဲကို မြောက်တက်လာတယ်။ ပြီးတော့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို လက်ဖဝါးနဲ့ သပ်ချတယ်ဗျ။ ငါးခါ သပ်ချလိုက်ပြီးတော့မှ ။

"ဝါး"

ပါးစပ်ဖြဲပြီး သမ်းလိုက်တယ်။ မပုကြည်လည်း ထိုင်နေရာကနေ ပျော့ခွေကျသွားတော့တာပဲ။

"ဟဲ ... ပုကြည် ... ပုကြည်"

ကိုပေသီးရဲ့ ကျယ်ကျယ်ကြီးနဲ့ အော်ခေါ်တဲ့ အသံကြောင့် မပုကြည် ဆတ်ခနဲဖြစ်ပြီး ခေါင်းမော့လာတယ်။ ကိုပေသီးက သူ့ရှေ့မှာ ချထားတဲ့ ရေစင်ခွက်ထဲက ရေနဲ့ မပုကြည်ကို နှစ်ခါသုံးခါ ‌တောက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မျက်လုံးထဲကို မျက်စဉ်းလို ခတ်ပေးလိုက်သေးတယ်ဗျ။

"ကဲ ... အားလုံးရှင်းသွားပြီ။ ပုကြည်ရေ နင့်ပါးစပ်ကို နင်ဒီကနေ့က စပြီး ထိန်းပေတော့။ နင် ကံကောင်းလို့ မသေတာ။ ငါလိုဆရာနဲ့ တွေ့ပေလို့ ပေါ့။ တော်ရုံတန်ရုံဆရာနဲ့ တွေ့လိုကတော့ နင် အသက်ပါသွားလောက်ပြီဟေ့။ နဲတဲ့ ကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူး ။ ခင်ဗျာတို့ အားလုံး ကြားလိုက်တဲ့ အတိုင်းပဲလေ"

"ဟုတ်ပတော် ပုကြည်ရယ်၊ နင်လေ ဆရာကိုပေသီး ကယ်လိုက်ပေလို့ ပဲ နင်မလွယ်ဘူး။ နင်ပါးစပ်ကလည်း တယ်ကြမ်းသကိုး ကဲ ... ကဲ မနက်ဖြန်ကို မြို့ကို စောစောထသွား။ အမဲသား သုံး ပိဿာဝယ်ခဲ့"

အရီးဒေါ်လုံးကြည်က ပြောလိုက်တော့ မပုကြည်ရဲ့ ယောက်ျား ကို သာဒွန်းက

"စိတ်ချ အရီး၊ ကျုပ် မနက်ကို ဝေလီဝေလင်းထသွားပြီး ဝယ်လာခဲ့မယ်။ မနက်ဖြန်ညနေ သွားရင်တော့ ဆရာကိုပေသီး လိုက်ခဲ့ပါဗျာ။ ကျုပ်တို့ ချည်း မသွားရဲဘူးဗျ"

"အေးပါ ငါလိုက်ခဲ့ပါမယ် သာဒွန်းရာ၊ ပြီးတော့ မနက်ဖြန်ကြရင် ငှက်ပျောဖက်ကြီးကြီး သုံးလေးရွက် ခုတ်ထားကြဟေ့"

"စိတ်ချ စိတ်ချ ကိုပေသီး၊ ကျုပ်တို့ အားလုံး အဆင်သင့် လုပ်ထားလိုက်ပ့ါမယ်" ပယောဂ ထုတ်တဲ့ ပွဲကတော့ အောင်အောင်မြင်မြင်ကို ပြီးသွားတာဗျို့။

ရွာသားတွေ အားလုံး အံ့သြကြတာပေ့ါဗျာ။ ကိုပေသီးရဲ့ သတင်းလည်း ကျော်ထွက်လာတော့ တာပေ့ါလေ။ ဟိုရွာက လာခေါ်၊ ဒီရွာက လာခေါ်နဲ့ လက်တောင်မလည်ဘူးဆိုပဲ။ ကျုပ်လည်း နောက်ပိုင်းတော့ ကိုပေသီးနဲ့ သိပ်မတွေ့ဖြစ်တော့ပါဘူးဗျာ။

***

တစ်နေ့တော့ ကျုပ်လည်း ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ မန်ကျည်းပင်အောက်က ကွပ်ပျစ်မှာ တုံးလုံးလဲ နေခဲ့တယ်ဗျ။

"ကိုကြီးတာတေ ကိုကြီးတာတေ"

"ဟေလကွာ၊ ဘယ်သူတုံးဟ လာခဲ့ လာခဲ့။ ငါ ဒီမှာ ရှိတယ်"

ကျုပ်က မန်ကျည်းပင် အောက်က အသံပြုလိုက်တော့ ဝိုင်းထဲကို

ကောင်လေးတစ်ယောက် ဝင်လာတယ်။

"ဟ မျက်ပြူးပါလား၊ လာလေကွာ"

မျက်ပြူးက ကျုပ်လှဲနေတဲ့ ကွပ်ပျစ်အစပ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

"ကိုကြီးတာတီး ရွာပြင်ဘက်က ဇရပ်ပေါ်မှာ လူကြီး တစ်ယောက် ရောက်နေတယ်ဗျ။ အဲဒီလူကြီးက ပြောခိုင်းလိုက်လို့ ကျုပ်လာပြောတာ"

"ဟေ ဘယ်သူတုံးကွ"

"ကျုပ်လည်း မသိဘူးဗျ။ ကျုပ်တို့ ထနောင်းကုန်းကတော့ မဟုတ်ဘူး "

"လူပုံလည်း ပြောဦးလေ မျက်ပြူးရဲ့ "

"အသားမည်းမည်း မျက်လုံးပြူးပြူး နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးနဲ့ ဗျ။ လူပုံစံကတော့ တစ်မျိုးကြီးပဲ ကိုကြီးတာတီးရ"

"သြော် ... အရပ်ပုပုလား"

"ဟုတ်တယ် အရပ်ပုပုနဲ့ လူကြီးဗျ"

"သြော် ... ငါသိပြီ မျက်ပြူး၊ အဲဒါ ကိုပေသီးပဲ။ အေး ... အေး ငါသွားလိုက်မယ်။ ဒီလူ ဘာများကိစ္စရှိလို့ ပါလိမ့်"

မျက်ပြူးပြန်သွားတော့ ကျုပ်လည်း ပုဆိုးတစ်ထည် ပခုံးပေါ်တင်ပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။ ရွာပြင်က ဇရပ်ပေါ်ရောက်တော့ မျက်စေ့ကြီး စုံမှိတ်ပြီး တရားထိုင်သလို ဘာလို လုပ်နေတဲ့ ကိုပေသီးကို တွေ့လိုက်တယ်။ ကျုပ် ခြေသံကြားတော့ မျက်စေ့ပြူးပြူးကြီးကို ဖွင့်ကြည့်ပြီး-

"ဟာ တာတေ လာကွာ။ ငါ မင်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့ လာခဲ့တာကွ"

"ကိုပေသီးကလည်း ဗျာ။ ရွာထဲဝင်ခဲ့ရင် ပြီးရော။ အိမ်လည်း သိလျ

က်သားနဲ့ ။ ကဲလာ အိမ်ကို သွားမယ်"

ကိုပေသီးက ကဗျာကယာ လက်ကာပြတယ်ဗျ။

" မဟုတ်ဘူး တာတေရဲ့ ။ ငါတို့ က ဆရာသမားတွေကွ ရွာတစ်ရွာကို ဝင်ချင်တိုင်းဝင် ထွက်ချင် တိုင်းထွက်လို့ မကောင်းဘူးလေကွာ။ ရွာတိုင်းမှာ ရွာသူဆိုတာ ရှိတယ်။ ရွာစောင့်တွေ ရှိတယ်။ သူတို့ ကို အကြောင်းပြုပြီးမှ ဝင်လို့ ထွက်လို့ ရတာကွ။ ဒါကြောင့် အလုပ်ရှုပ်လို့ မဝင်တော့တာ။ ဒီမှာ ပဲ ပြောစရာကိစ္စကို ပြောကြတာပေါ့ကွာ"

"ဩော် ဒါကြောင့် လား ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ဒီမှာ ပဲ ပြောကြတာပေါ့ဗျာ"

ကိုပေသီးက သူ့လွယ်အိတ်ကြီးထဲက သနပ်ဖက်ဆေးလိပ် အသစ်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ပေးပြီး

"ကဲ ဆေးလိပ်ကလေး ဖွာလိုက်ပါဦးကွာ။ အမောပြေပေါ့"လို့ ပြောရင်း မီးခတ်ကလေးဗျ။ နေပြူကလုပ်တဲ့ ကြေးဝါမီးခတ်လေ။ ကျုပ်လည်း ဆေးလိပ်မီးညှိပြီး တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ ဖွာလိုက်တယ်။ ကိုပေသီးက စကားစတယ်။

"ငါလာတာ ကိစ္စ တစ်ခုရှိလို့ ကွ တာတေရဲ့ ။ ဒီနေ့ မနက်အစောကြီး က တို့ ရွာတောင်ဘက်က ငွေတွင်းကုန်းမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပိုးထိပြီး သေသွားတယ်ကွာ"

"ကိုပေသီး မြွေကုနိုင်တာပဲ။ သွားမကုဘူးလား"

"ငါ့ကိုလာပင့်လို့ လိုက်သွားတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ငါရောက်တော့ မမီတော့ဘူး တာတေရ၊ ကောင်မလေး ဆုံးသွားပြီ"

"အို ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဗျာ"

"အေး မြွေဆိပ်က တစ်ကိုယ်လုံး ပြန့်နေပြီကွာ။ ငါရောက်တော့ တစ်အိမ်လုံး ငိုနေကြပြီကွာ။ ငါလည်း အိမ်ပေါ်မတက်တော့ဘူးလေကွာ။ လှည့်ပြန်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ တင် ငါအရမ်း အံ့သြ သွားတာကွ"

"ဟင် ဘယ်လိုဖြစ်လို့ လဲ"

"ဒီလိုကွ တာတေရ၊ ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေဗျာ၊ ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့"

"အေး ကောင်မလေးဆုံးတာ မနက် ငါးနာရီထိုးလောက်ကွ၊ အဲဒါ တနင်္ဂနွေအခါပဲကွ၊ ပြီးတော့ ဒီနေ့က ပြာသိုလဆန်းတစ်ရက်လေ၊ ပိုးထိတဲ့ ကောင်မလေးက အသက် ၁၆ နှစ်တဲ့ အပျိုစစ် စစ်ပဲ။ နာမည်က မအေးဝင်းတဲ့ တနင်္ဂနွေသမီးတဲ့ ကွ"

"ဟင် အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်တုံးဗျ ကိုပေသီးရဲ့ "

"ဟာ အဲဒါမျိုးက အင်မတန် ကြုံတောင့်ကြုံခဲကွ တာတေရ။ ပီယဆေးကွ၊ ပီယဆေး"

"ဗျာ ... ပီယဆေး ဟုတ်လား ကိုပေသီး"

"ဟုတ်တယ်လေကွာ။ ပီယဆေးဖော်လို့ ရတယ်ကွ"

"ပီယဆေး ဆိုတာ တကယ်ကော ရှိလို့ လားဗျ"

"ဟေ့ကောင် တာတေရ ရှိတာပေါ့ကွ။ သိပ်ရှိတာပေါ့။ ပီယဆေး ဆိုတာ ယောကျ်ား၊ မိန်းမ ကိစ္စတင် ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ကွ။ ကိုယ်ပြောသမျှ အောင်တာကွ။ ကိုယ်လိုချင်တာ အကုန်ရတာကွ။ စီးပွားရေးလုပ်ရင် မင်း သူဌေးဖြစ်ပြီပေါ့ကွ။ မင်းမလိုချင်ဘူးလား"

"ဟာ ဒီလိုဆိုရင် လိုချင်တာပေါ့ဗျာ။ ဒီဆေးသာရရင် မြို့တက်ပြီး ပဲ

ပွဲရုံ၊ နှမ်းပွဲရုံ ထောင်ပစ် လိုက်မှာ ပေါ့ဗျ"

"အေးပေါ့ကွ တာတေရ"

"ကဲ ပြောဗျာ ကိုပေသီး၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာ လဲ"

"ဟာ ဒါတွေ ငါတတ်ပါတယ်ကွ။ ငါပိုင်ပါတယ်။ အေး အခုလိုမျိုး လ တစ်လရဲ့ လဆန်း တစ်ရက်မှာ တနင်္ဂနွေကျဖို့ ။ အဲ ... ဒီ တနင်္ဂနွေကျ တဲ့ လမှာ တနင်္ဂနွေအခါမှာ တနင်္ဂနွေသမီး အပျိုစစ်စစ်တစ်ယောက် အ စိမ်းသေသေဖို့ ဆိုတာတွေက ကြုံဖို့ မလွယ်ဘူးကွ။ အခုတော့ ကြုံပြီဟေ့ ။ စောစောကပဲ သူတို့ အသုဘချလိုက်ကြပြီ။ မြှုပ်ထားတဲ့ မြေပုံကို သေ သေချာချာ မှတ်ပြီးမှ ငါ မင်းဆီကို လာခဲ့တာကွ"

"ဟင် ချက်ချင်း သင်္ဂြိုဟ်တာလား"

"ဟာ ဒါမျိုးက ရက်မထားကြဘူးကွ အစိမ်းသေလေ။ ချက်ချင်း ချရ တယ်။ ရက်ထားရင် ရွာခိုက်တတ်တယ်ကွ"

"ဩော် ... ဒီလိုလား"

"အေး ... ညမိုးချုပ်တာနဲ့ မင်း ပေါက်တူးတစ်လက်ဆွဲပြီး ငွေတွင်း ကုန်းသုသာန်ကို လာခဲ့ ပေတော့။ ငါလည်း ပေါက်တူး တစ်လက် ယူခဲ့မ ယ်။ ပြီးတော့ လိုတာတွေ ငါ အားလုံးယူခဲ့မယ်။ မင်းလာရဲရဲ့ လား တာ တေ"

"ဟာ ကိုပေသီးကလည်း တာတေပါဗျ။ ဒီလို ထူးထူးဆန်းဆန်း ကိစ္စ မျိုးဆိုရင် တာတေတို့ က အခုလား ဆိုတာမျိုးဗျ၊ စိတ်သာချ ညကျရင် ကျုပ်အရောက်လာမယ်"

"အေး ကောင်းပြီ။ တို့ က သန်းခေါင်မကျော်ခင် လုပ်ရမှာ နော်။ ဟို ဘက်ရက်ကို ကူးသွားရင် မအောင်တော့ဘူးသိလား"

"ဩော် ဒီလိုလား။ တနင်္ဂနွေမကျော်ခင် အပြီးစီရင်ရမှာ ပေါ့"

"အေး ဟုတ်တယ် တာတေရ၊ ကဲ ငါ ရွာပြန်ပြီး စီစဉ်စရာတွေ စီစဉ် လိုက်ဦးမယ်"

ကိုပေသီး ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ လွယ်အိတ်ကြီးလွယ်ပြီး ထွက်သွားတယ်။ ကျုပ်လည်း ရွာကို ပြန်လာခဲ့တာပေါ့။ ကိုပေသီး ပြန်သွားတော့ပဲ ညနေလေးနာရီလောက် ရှိနေပြီဗျ။ ကျုပ်လည်း မန်ကျည်းပင်အောက်က ကွပ်ပျစ်မှာ အသာပြန်ထိုင်ပြီး ကိုပေသီးပြောတာတွေကို ပြန်တွေးနေ မိတယ်။ ပီယဆေး ဆိုတာ တကယ်ရှိတာကိုး။ ဒီဆေးရရင် ပြောတိုင်းအောင်ဆိုပဲ။ ပြီးပြီပေါ့ဗျာ တာတေ တစ်ယောက် သူဌေးဖြစ်ပြီပေါ့ဗျာ။ ကျုပ် မျက်စိထဲမှာ အခုကိုမြင်နေပြီဗျ။ ကျုပ်က အင်္ကျီအကောင်းစား ပုဆိုးအကောင်းတွေနဲ့ ၊ ကျုပ်ပိုင်တဲ့ ပဲပွဲရုံကြီးရှေ့က မော်တော်ကားတစ်စီး ဘေးမှာ ရပ်လို့ ဗျ။ ပွဲရုံနာမည်လည်း ဘာတဲ့ "တာတေ ပဲ၊ နှမ်း ရောင်းဝယ်ရေး" တဲ့ ဗျ။ ကျုပ် အလုပ် သမားတွေကလည်း ပဲအိတ်၊ နှမ်းအိတ်တွေ ထမ်းလို့ ပေါ့ဗျာ။

"ဟဲ့ ... တာတေ ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်ပြီး ပြုံးပြုံးကြီးတော် ဘာတွေများ သဘောကျနေတာတုံးဟဲ့ လာလေ ထမင်းစားရအောင်"

အမေ့အော်သံ ကြားလိုက်တော့မှ ကျုပ်လည်း လန့်ပြီး အတွေးတွေ ရပ်သွားတာပေါ့ဗျာ။

နဂါး ဆေးပေါ့လိပ်ကလေးတစ်လိပ် ဖွာရင်း ပေါက်တူးကို မန်ကျည်းပင်အရင်းမှာ ထောင် ထားလိုက်တယ်။ သုံးထောင့်ထိုး ခတ်မီးကိုလည်း မသိမသာ ကျုပ်ယူထားလိုက်တယ်။

***

မိုးစုံးစုံးချုပ်ပြီဆိုတော့မှ ဓာတ်မီးလေး ခါးမှာ ထိုးပြီး ပေါက်တူးကို ပခုံးမှာ ထမ်းပြီး ကျုပ်ထွက်လာခဲ့တယ်။ လကွယ်ညဗျ ကြယ်ရောင်က လေးလောက်ပဲ ရှိတာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလမ်းတွေက ကျုပ်အဖို့ တော့ ကြိုက်တဲ့ အချိန် ထသွားနေကြလမ်းတွေပါဗျာ။ ငွေတွင်းကုန်း သုသာန်ကို ရောက် ဖို့ ဆိုရင် ဘန့်ဘွေးကုန်းဘက်ကို အရင်သွားရမယ်။ ပြီးတော့ ဘန့်ဘွေး ကုန်း တောင်ဘက်က ညောင်ကြတ်ပင်ကြီးရောက်ရင် အနောက်ဘက် ကို ချိုးချလိုက်ရုံပဲလေ။ စုစုပေါင်း နှစ်နာရီလောက်တော့ သွားရမယ် ထ င်တယ်။

ကျုပ်လည်း ပေါက်တူးတစ်လက် ထမ်းပြီး သုတ်ချေတင်ရတော့တာ ပေ့ါဗျာ။ တစ်ချက် တစ်ချက်တော့ ကျောထဲက စိမ့်သွားသားဗျ။ ပီယ ဆေးလိုချင်တဲ့ ဇောက ကပ်နေတော့ သိပ်မကြောက် လှဘူးပေ့ါလေ။

ဘန့်ဘွေးကုန်း တောင်ဘက်က ညောင်ကြတ်ပင်ကြီးအောက်ရောက် တော့ သစ်ပင်ကြီးပေါ်က ဇီးကွက်တစ်ကောင်လား မသိပါဘူးဗျာ ထ အော်လိုက်တာ ကြက်သီးတွေ ဖြန်းခနဲ ထသွားလိုက်တာ စိတ်ထဲက န ည်းနည်းကြောက်လာလိုက် ပီယဆေးအကြောင်းတွေလိုက်နဲ့ အနောက် ဘက်ကို ချိုးလိုက်တယ်။ ငွေတွင်းကုန်း သုသာန်ရှိတဲ့ ဘက်ပေ့ါဗျာ။ ကို ပေသီးကြီး ရောက်နေလောက်ပြီတင်ပါရဲ့ ။

ငွေတွင်းကုန်းသုသာန်အဝ ရောက်တော့ သစ်ပင်အုပ်အုပ်ကြီးတွေနဲ့ တော်တော်ကို မှောင်ရိပ် ကြီးကျနေတာဗျ။

"ဝူး … ဝူး … ဝူး … ဝူး ..."

ရုတ်တရက်ကြီး ခွေးအူသံကို ကြားလိုက်ရတော့ ကျုပ် ဆံပင်တွေ တောင် ထောင်သွားသလား လို့ တောင် ထင်လိုက်ရတယ်။ ကျုပ်လည်း

ခါးကြားက ဓာတ်မီးကလေးထုတ်ပြီး ထိုးရတော့တာပေါ့ ဗျာ။ မြွေပါးက င်းပါးက ရှိသေးတယ်မို့လား။ ဓာတ်မီးနဲ့ ဟိုထိုးဒီထိုး လုပ်ပြီး သုသာန်ဇ ရပ်ကို ရှာရတာပေါ့၊ ကိုပေသီးရောက်နေရင်လည်း ကျုပ်လာတာကို တွေ့အောင်ပေါ့ဗျာ။ မီးထိုးပြီး ဇရပ်ကို ရှာရတာလေ။ ဟောတွေ့ပြီ။ ကု က္ကိုပင် အုပ်အုပ်ကြီးတွေအောက်မှာ ဇရပ်ကလေး။

ကျုပ် ဇရပ်ပေါ်ရောက်တော့ ကိုပေသီးကို ရှာလိုက်တယ်။ မတွေ့ဘူး ဗျ။

" ဝူး ... ဝူး ... ဝူး ... ဝူး ... "

ခွေးအူသံကြီး ရုတ်တရက် ထွက်လာပြန်တော့ ကျုပ်ဖြင့် လန့်သွား လိုက်တာဗျာ မပြောပါနဲ့ တော့။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကိုပေသီးက ကြိုပြီး ရောက်နေရမှာ ပါ။ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ နောက်ကျနေ ပါလိမ့်။

"ဖျောက်"

ဇရပ်အနောက်ဘက်က သစ်ကိုင်းချောက် တက်နင်းသံ ကြားလိုက်ရ လို့ ကျုပ် ချက်ချင်း လှမ်းကြည့်လိုက်မိတာပေါ့။ သြော် ကိုပေသီးက ရော က်နေတာကိုး။ ဇရပ်ပေါ်တက်လာတဲ့ ကိုပေသီးကို ကျုပ်က

"ကိုပေသီး မရောက်သေးဘူးမှတ်လို့ ဗျ"

"ငါရောက်နေတာ ကြာပါပြီကွ။ တနင်္ဂနွေသမီးကို ထားတဲ့ သင်္ချိုင်း ကို သေချာအောင် သွားကြည့်တာပါ။ တို့ သိပ်တူးရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မြှု ပ်တဲ့ သူတွေက ခပ်ဖွဖွပဲ ဖို့ ခဲ့တာကွ"

"ဝူး ... ဝူး ... ဝူး ..."

ဒီတစ်ခါ ခွေးအူသံက ပျောက်မသွားဘဲ ကျုပ်တို့ ဘက်ကို လာနေသ လိုပဲ။ ကျုပ် ခွေးအူသံကို နားစွင့်နေတုန်းမှာ ပဲ ...

"ကဲ ... တာတေ ငါ့တို့ အလုပ်စလိုက်ကြရအောင်"

ကိုပေသီးက ပြောပြောဆိုဆို ထလိုက်တယ်။

"ငါ့ ပေါက်တူးက မြေပုံနားမှာ ထားခဲ့တယ်"

ကျုပ်နဲ့ ကိုပေသီး မြေပုံနားကို ရောက်တော့-

"ဒီမြေပုံပဲကွ။ ဒါ တနင်္ဂနွေသမီးရဲ့ မြေပုံလေ"

ကိုပေသီးက မြေပြင်ကို ထိုင်ချလိုက်တယ်။ သူယူလာတဲ့ မီးအိမ်က လေးကို မှန်ပြောင်းမပြီး မီးထွန်းလိုက်တယ်။ မီးအိမ်ကလေးက သင်္ဘောတွေမှာ သုံးတဲ့ လေကာပါတဲ့ မီးအိမ်ကလေးဗျ။

"ကဲ ... မင်း ဓာတ်မီးကို ချထားလိုက် တာတေ။ လိုမှ ပဲ ဓာတ်မီး သုံးကွ။ အဝေးက လှမ်းမြင် နိုင်တယ်"

ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် ပုဆိုးခပ်တိုတို ပြင်ဝတ်လိုက်ကြပြီး မြေပုံကို တူးဖို့ လုပ်ရတာပေါ့ဗျာ။ ဒီမှာ တင် ကိုပေသီးက မြေပုံရဲ့ ခေါင်းရင်းက သွားပြီး ရပ်လိုက်တယ်။

"အရှေ့နေထွက်၊ အနောက်နေဝင်၊ တောင်တံငါ့ကွန်၊ မြောက်ဓူဝံအ တွင်း ကျုပ်ဆရာပေသီး၏ အမိန့်ပြန်တမ်းသည် ပျံ့နှံ့ရောက်ရှိစေသတ ည်း။

ကျုပ်ဆရာပေသီးဟာ (၇)ရက်သားသမီးတို့ ရဲ့ အကျိုးကိုလိုလား သောအားဖြင့် ဒီတနင်္ဂနွေသမီးရဲ့ အကူအညီကို ယူလိုပါတယ်။

ဒီကလေးမရဲ့ ဝိညာဉ်ကို ဟန့်တားထားခြင်း၊ ထိန်းသိမ်းထားခြင်း၊ လှည့်ဖြားထားခြင်း၊ အရှင်းမရှိစေရ။

တနင်္ဂနွေသမီး သင်သည် ရောက်ရာအရပ်ကနေ အခုချက်ချင်း ကျွန်ုပ်

ပ်ထံသို့ အရောက်လာခဲ့ရမည်။ ကျုပ်ဆရာပေသီးရဲ့ အမိန့် - ဖျင်း"

ကိုပေသီးက လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ သူ့ရဲ့ ဆေးကြိမ်လုံးနဲ့ မြေပုံမို့မို့ကြီးကို ဖျန်းခနဲ မြည်အောင် ရိုက်လိုက်တယ်ဗျ။

"ကဲ တာတေရေ တူးကြစို့ဟေ့"

မီးအိမ်ရဲ့ အလင်းရောင်ကလေးနဲ့ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် သင်္ချိုင်းကို စပြီး တူးတာပေါ့ဗျာ။ တော်တော်လေး တူးမိတော့-

"ဒေါက်"

"ဖြေး - ဖြေး၊ ဖြေး၊ ဖြေး ... သေတ္တာကို ထိနေပြီကွ"

ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် ချွေးတွေပြန်လာတဲ့ အချိန်လောက်မှာ ပဲ သစ်သားခေါင်းကြီး ပေါ်လာတာဗျ။ ရုတ်တရက် ဆုံး၊ ရုတ်တရက် သင်္ဂြိုဟ်ရတာဆိုတော့ ခေါင်းက အကြမ်းထည်ကြီးပေါ့ဗျာ။

"တာတေရေ ခေါင်းကို ဖွင့်မယ်ဟေ့ မင်းနောက်ဆုတ်"

ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ဖော်ထားတဲ့ သစ်သားခေါင်းကြီးကို ကားရားခွ ရပ်ပြီး ကိုပေသီးက အသင့်ယူလာတဲ့ သံကလော်နဲ့ ခေါင်းဖုံးကို ဖွင့်တာဗျ။

"အေး ရပြီကွ၊ ပွင့်ပြီ"

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ကိုပေသီးက ခေါင်းဖုံးကြီးကို မပြီး တူးထားတဲ့ မြေကြီးပုံပေါ်ကို တင်လိုက်တယ်။ မီးရောင်အောက်မှာ ကျုပ်မြင်လိုက်ရတာက တစ်ကိုယ်လုံး မည်းပြာနေတဲ့ ကလေးမလေးရဲ့ အလောင်းဗျ။ မအေးအေးဝင်းတဲ့ သနားပါတယ်ဗျာ။ သူ့ခမျာ အရွယ်ကောင်း ကလေးရောက်မှ သေရတာ။ ကိုပေသီးကတော့ သူ့လွယ်အိတ်ကြီးကိုယူပြီး အ

ထဲက ကျောက်ပျဉ် ကလေးကို ထုတ်တယ်။ ပြီးတော့ သနပ်ခါးတုံးတစ်တုံး၊ ရေထည့်ထားတဲ့ ပုလင်းတစ်လုံး အလောင်းရဲ့ ရင်ဘတ်ပေါ်ကို ကျောက်ပျဉ်တင်တယ်။ ကျောက်ပျဉ်ပေါ်မှာ သနပ်ခါး တုံးကလေး တင်ထားတယ်။ ရေပုလင်းကလည်း ဘေးမှာ ထောင်လို့ ဗျ။

"တနင်္ဂနွေသမီး အေးအေးဝင်း ဆရာခေါ်တယ်။ အခုချက်ချင်း အရောက်လာ ဘယ်သူမှ မဟန့်တားစေရ။ ငါဆရာ အမိန့်"

ကျုပ်လည်း မျက်လုံးကို ပြူးနေအောင် ကြည့်တာပေါ့ဗျာ။ ဘာမှတော့ မထူးခြားဘူးဗျ။ အလောင်းကလည်း ငြိမ်နေတာပါပဲဗျာ။

"တနင်္ဂနွေသမီး ငါဆရာပေသီး အမိန့် အခုချက်ချင်းလာခဲ့ ဒီကိုယ်ထဲကို ပြန်ဝင်လိုက် အခု ပြန်ဝင်လိုက်"

အနောက်ဘက်က လေအေးကလေး တစ်ချက် ဝေ့တိုက်သွားတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားတာကို ကျုပ် သတိထားမိလိုက်တယ်။

"ဂူး ... ဂူး ... ဂူး ... ဂူး ... "

ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်တဲ့ ခွေးအူသံကြီး တစ်သံ ထွက်လာပြန်တယ်။

"ဖြန်း ... ဖြန်း ... ဖြန်း ... ဖြန်း"

ဇရပ်ခေါင်မိုးပေါ်က ငှက်တစ်ကောင် ထပြန်သွားတဲ့ အသံကို ကြားနေရတယ်။ ခွေးအူသံက မရပ်တော့ဘူးဗျ။ ဆက်တိုက်ကို ထွက်နေတော့တယ်။

"ဖြန်း ... ဖြန်း ... ဖြန်း ... ဖြန်း"

အနားက သစ်ပင်တွေပေါ်မှာ အိပ်တန်းတက်နေတဲ့ ဗျိုင်းတွေတောင် ထပြန်ကုန်တယ်ဗျ။ တစ်ခုခုပဲ ဆိုတာတော့ ကျုပ်တွေးမိတယ်။ မီးရောင်

ဖျော့ဖျော့ကလေးအောက်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး မဲပြာ နေတဲ့ လူသေအလောင်းကြီးဗျ။ ပြီးတော့ မြေကျင်းဘေးမှာ ထိုင်ပြီး တတွတ်တွတ်နဲ့ အမိန့်ပေးနေတဲ့ ဆရာကိုပေသီး၊ သင်္ချိုင်းတပြင်လုံးဟိန်းထွက်နေတဲ့ ခွေးအူသံကြီး၊ တဖြန်းဖြန်း ထပျံနေတဲ့ ငှက်တွေရဲ့ အသံ။ တော်တော်ကို ချောက်ချားစရာကြီးပါဗျာ။ ကျုပ်ဖြင့် ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်း ထနေတာပေါ့ဗျာ။

"ဟာ"

ဒီတုန်းမှာ ပဲ ကျုပ် လုံးဝ ထင်မထားတာတစ်ခု ဖြစ်သွားတယ်ဗျ။ ကျုပ်ဆိုတာ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားတာပဲဗျို့။ ဘာဖြစ်လဲသိလား။ အလောင်းကြီးက မျက်စိတွေ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာတာဗျ။ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ ကျုပ် သေသေချာချာကြည့်တယ်။ ဟုတ်ပဗျာ၊ မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးနေတာပဲဗျို့။

"အေး ဟုတ်ပြီ တနင်္ဂနွေသမီး ရောက်ပြီ။ ဟုတ်ပြီ ငါ့ဆရာအမိန့် ထ ... ထ ... ထ ထိုင်လိုက်။ ထထိုင်လိုက် ဆရာ့ကို ကူညီရမယ် ကူညီရမယ် ထ ... ထ"

ဟောဗျာ ထပြီဗျို့ ထပြီ အလောင်းက မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ ထိုင်နေပြီဗျ။ အောင်မယ်လေး တကယ်ကို ထိုင်တာဗျာ။

"ဟုတ်ပြီ တနင်္ဂနွေသမီး သနပ်ခါးတုံးကိုင်လိုက် ဟုတ်ပြီကိုင်လိုက် ... ရေထည့် ... ရေထည့်။ ငါ့ဆရာ အမိန့် သွေး ... သွေး ဟုတ်ပြီ၊ သွေး"

ဟာ သွေးတယ်ဗျို့၊ သွေးတယ်။ ဒါဆိုရင် ပီယဆေးရတော့မှာ ပေါ့။ ကျုပ် ဝမ်းသာသလို ဖြစ်သွားတယ်ဗျ။

"သွေးသွေး တနင်္ဂနွေသမီး အားကလေးစိုက်ပြီး သွေးကွ။ ရေထည့်

ဦးလေ ရေထပ်ထည့်"

ကိုပေသီးက အမိန့်တွေ တတွတ်တွတ်ပေးပြီး အလောင်းကောင်ကို ခိုင်းနေလေရဲ့ ။ အလောင်းက သနပ်ခါးတော့ သွေးတယ်ဗျ။ သူခိုင်းသလို ရေတော့ ထပ်မထည့်ဘူး။ ကျုပ် သေသေချာချာကြည့်တယ်။ သနပ်ခါးတွေ ထွက်နေတယ်ဗျ။

"ရေထည့်ဆို ထည့်လေ"

ကိုပေသီးက အမိန့်သံနဲ့ ခိုင်းတယ်ဗျ။ အလောင်းက ကိုပေသီးကို မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ မော့ကြည့်တယ်။ အောင်မလေး ကျုပ်ဖြင့် တုန်သွားတာပဲဗျာ။ ကိုပေသီးက အမိန့်ပေးနေပေမဲ့ အလောင်းက ရေမထည့်ဘူးဗျ။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ အလောင်းက နည်းနည်း ပုံပြောင်းသွားသလိုပဲဗျ။ ကိုပေသီးကို မကျေနပ်သလို ကြည့်နေတယ်။

ကိုပေသီးက သူ့ရဲ့ ဆေးကြိမ်လုံးနဲ့ ရွယ်လိုက်ပြီး ထပ်ခိုင်းတယ်ဗျ။

"ကဲ ... အခု ရေထည့်လိုက်စမ်း"

ဒီလိုတော့ ဟုတ်သားဗျ။ အလောင်းက ရေပုလင်းကိုယူ ရေထည့်တယ်ဗျ။ ကိုပေသီးက ပုလင်း ခပ်လတ်လတ် အရွယ်တစ်လုံးကို အဖုံးမှာ အပေါက်ကလေး ဖောက်ထားတာဗျ၊ ရေက အနေတော်ပဲ ကျတာ။ သွေးတယ်ဗျို့။ သနပ်ခါးတောင် တော်တော်ထွက်နေပြီဗျ"

"ဟုတ်ပြီ။ သွေး သွေး ... ရေထည့်လိုက်ဦး ရေထည့်လိုက်ဦး"

ကိုပေသီးက ရေထည့်ခိုင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလောင်းက မထည့်ဘူးဗျ ။ သနပ်ခါးသွေးတော့ မရပ်ဘူး သွေးနေတယ်။

ကိုပေသီးက ကြိမ်လုံးကို အပေါ်မြှောက်ပြီး အမိန့်ပေးပေမဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ မရတော့ဘူးဗျို့။ ကိုပေသီးကလည်း အမိန့်တွေ ပေးတာပဲဗျ။ ဒါ

ပေမဲ့ အလောင်းက သိပ်ပြီး မနာခံသလိုပဲ မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ ကိုပေသီး ကို မော့မော့ကြည့်နေတယ်ဗျ။

"ကိုပေသီး သတိလည်း ထားဦးဗျ"

လို့ ကျုပ်က သတိပေးလိုက်မိတယ်။

"စိတ်မပူနဲ့ တာတေ။ ဒါလောက်ကတော့ ပေသီးတို့ မမှုဘူးကွ။ ဟဲ့ ကောင်မ အခုရေထည့်စမ်း ငါ့အမိန့်"

ကိုပေသီး လေသံပြောင်းသွားပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြောပြီး ခိုင်းတယ်။ အလောင်းက သနပ်ခါး သွေးတာကိုတော့ မရပ်ဘူးဗျ။ ရေတော့ ထပ်မ ထည့်တော့ဘူး။ အလောင်းက ခေါင်းထဲမှာ ပဲရှိနေတာဗျ။ ပက်လက်က နေ ထထိုင်နေတာ။ ခြေထောက်တွေက ဆင်းထားတဲ့ အတိုင်းပေ့ါ။ သူ့ ပေါင်ပေါ်မှာ ကျောက်ပျဉ်တင်ပြီး သွေးနေတယ်လေ။

ကိုပေသီးက စိတ်မရှည်တော့ဘဲ-

"ဒီကောင်မတော့ ငါထသတ်ရင် နောက်တစ်ခါ ထပ်သေဦးမယ်။ ခိုင်းရင် ခိုင်းတဲ့ အတိုင်း မလုပ်ဘူး" လို့ ပြောပြီး ကိုယ်ကို ရှေ့ကုန်းလိုက် တယ်။ ပြီးတော့ အလောင်းဘေးမှာ တုံးလုံးလဲနေတဲ့ ရေပုလင်းလေးကို လှမ်းပြီးကောက်တယ်။

ဒီမှာ တင် မမျှော်လင့်တာ ဖြစ်တော့တာပါပဲဗျာ။ အလောင်းရဲ့ လက် နှစ်ဖက်က လေထဲကို မြောက်တက် လာပြီး ကိုပေသီးရဲ့ ခေါင်းက ဆံပ င်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲချလိုက်တယ်။ ကိုပေသီး အရှိန်လွန်ပြီး ခေါင်းပေါ်ကို ပြုတ်ကျသွားတယ်။ အလောင်းက လက်တစ်ဖက်က ကိုပေသီးရဲ့ ဆံပင် ကို ဆွဲထားပြီး လက်တစ်ဖက်က ကျောက်ပျဉ်ကို ကိုင်ပြီး ထုတော့တာပဲ ဗျာ။

"ခွပ် ... ခွပ် ... ခွပ် ... ခွပ် ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ငါဟဲ့ ငါ၊ တနင်္ဂနွေသမီး မဟုတ်ဘူး ။ ငါ မဖဲဝါဟေ့ နင့်လို ဆရာကများ ငါ့သင်္ချိုင်းထဲကို လာပြီး စွာရတယ်လို့ ခွပ် ... ခွပ် ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား"

"ဟာ မဖဲဝါဆိုပါလား၊ သင်္ချိုင်းစောင့်မဖဲဝါဆိုတာ ထင်တယ်"

ကျုပ်တစ်ယောက်ထဲ အတွေးနဲ့ ပြောတဲ့ စကားဗျ။ ကိုပေသီးရဲ့ ခေါင်းက သွေးတွေ မြင်မကောင်းအောင် ထွက်လာတာပေါ့ဗျာ။

"တာတေ ပြေးတော့"

ဗလုံးဗထွေး အသံကြီးနဲ့ ကျုံးအော်လိုက်တဲ့ ကိုပေသီးရဲ့ စကားလည်း ကြားရော ကျုပ်လည်း ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ ပေါက်တူးကလေးပြေးဆွဲပြီး တစ်ကြိုးတည်း သုတ်တော့တာပေါ့ဗျာ။

"ခွပ် ... ခွပ် ... ခွပ် ... ဟား ... ဟား ... ဟား မဖဲဝါတဲ့ ဟေ့၊ ငါ့ကို စမ်းချင်တဲ့ ကောင် ကဲဟာ ... ကဲဟာ"

ဆိုတဲ့ အသံကြီးက ကျုပ်နောက်ကို ပြေးလိုက်လာသလိုပဲဗျာ။ ကျုပ်လည်း မနားတမ်း ပြေးလိုက်တာ ခါးကြားမှာ ထိုးထားတဲ့ ဓာတ်မီးလည်း ဘယ်နားကျကျန်ခဲ့မှန်းတောင် မသိတော့ ပါဘူးဗျာ။ လမ်းမှာ လည်း သုံးခါလောက် ချော်လဲသေးတယ်ဗျ။ ဘုန်းခနဲ လဲလိုက် ကုန်းထပြီး ပြေးလိုက်နဲ့ အိမ်ကို ဘယ်လိုရောက်လာမှန်းကို မသိတာပါဗျာ။

***

နောက်တစ်နေ့ရောက်တော့ ငွေတွင်းကုန်း သုသာန်မှာ အလောင်းဖော်ပြီး ဆေးစီရင်တဲ့ ပယောဂဆရာကိုပေသီး မြေကျင်းထဲမှာ မှောက်ခုံကြီး သေနေတဲ့ သတင်းက တောမီးလိုပြန့်နေတော့တာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့

ထနောင်းကုန်းမှာ လည်း ဒီသတင်းပဲ ပြောနေကြတာဗျို့။ ကိုပေသီး ခေါင်းတစ်ခုလုံး ကြေမွပြီး ဦးနှောက်တွေတောင် ထွက်ကျနေတယ်ဆိုပဲ။ ကိုပေသီး ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သေတယ် ဆိုတာကိုတော့ ဘယ်သူမှ အတိအကျ မသိကြဘူးပေါ့။ အလောင်းကတော့ မြှုပ်ထားတဲ့ အတိုင်း မလှုပ်မယှက် ပဲတဲ့ ဗျ။ ကျုပ်လည်း သတင်းမျိုးစုံကြားရပေမဲ့ ဘာမှ မသိသလို နေရတာ ပေါ့လေ။

အခုဆိုရင် ကိုပေသီးသေတာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ အဲဒီညက ကျုပ်ပါခဲ့တယ် ဆိုတာကို အခုအချိန် အထိ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူးဗျ။ အဲ ... ခင်ဗျားတစ်ယောက်က လွဲရင်ပေါ့လေ။

(တာတီး)